

گاز، فلغل و باطوم پاسخ جمهوری اسلامی به اعتراضات پرستاران!

روز دوشنبه ۲۹ مرداد پرستاران بیش از پنجاه بیمارستان در ایران دست از کار کشیده و اعلام اعتصاب کردند. پرستاران معترض از محیط بیمارستانها خارج شده و با دادن شعار "پرستار داد بزن، حقت و فریاد بزن" به خیابان سرازیر شدند. امروز که چهارشنبه ۳۱ مرداد میباشد هنوز این حرکت اعتراضی به رغم فشارهای امنیتی نیروهای سرکوب جمهوری اسلامی و بازداشت تعدادی از پرستاران معترض در تعدادی از شهرها ادامه دارد.

اعتصاب کنندگان که اعتراضشان ابتدا حدود دو هفته قبل در استان البرز شروع شد و سپس به مناطق مختلف ایران گسترش یافت به رغم ترفندهائی که تاکنون دیده اند از پای فشاری بر مطالبات خود باز نمانده اند. پرستاران اعلام کردند که خواستار "اجرای قانون تعرفه گذاری، رفع تبعیض در پرداخت کارانه، حل مشکل اضافه کاری، بر طرف کردن کمبود نیروی انسانی در بیمارستانها و مراکز درمانی، تغییر شرایط سخت کاری و شیفت های طولانی" میباشند.

این اعتراضات و اعتصابات در استانهای خراسان شمالی، فارس، البرز، کهگیلویه و بویراحمد، استان مرکزی و در ده ها شهر مانند تهران، اصفهان، شیراز، مشهد، کرج، اراک، یاسوج، قزوین، اهواز، همدان، لامرد، فسا و... روی داد و در بعضی از بیمارستانها نیروهای امنیتی به سرکوب وحشیانه پرستاران پرداخته و با گاز فلغل و گاز اشک آور و باطوم به آنها حمله ور شدند. جمهوری اسلامی که جنایت و حق کشی ذاتی و خودش می باشد به این بگیر و ببند ها اکتفا نکرده و جدا از پرونده سازی برای پرستاران اعتصابی از بیمارستانهای ارتش و سربازان و حتی دانشجویان پرستاری البته با تهدید و ارباب اعتصاب شکنان را برای شکست مبارزه پرستاران به خدمت گرفته است. اما به رغم همه این دسیسه ها پرستاران معترض این پیام اوران سلامت جامعه، در تجمعات خود فریاد می زدند: "وعده وعید کافیه - سفره ما خالیه"، "اضافه کار ۲۰ تومن نمی‌خواییم نمی‌خواییم"، «مسئول بی‌کفایت - استعفا استعفا» و "اعتصاب اعتصاب - حقمون رو پس می‌گیریم".

بر اساس اخبار منتشر شده تاکنون چند تن از پرستاران معترض دستگیر و بازداشت شده اند آنهم در شرایطی که تنها خواستار حقوق طبیعی و بدیهی خود بودند.

واقعیت این است که کار پرستاری در زمره مشاغل سخت و پرخطر، با عوارض بالا طبقه بندی شده است اما جمهوری اسلامی حاضر نیست حقوق پرستاران را با توجه به این واقعیت و در سطحی که معیشتشان را تامین کند پرداخت نماید. به رغم کمی حقوق خیلی از بیمارستانها از پرداخت به موقع همین دستمزد کم هم خود داری می کنند و دیکتاتوری حاکم هم حاضر نیست با تغییر شرایط کار پرستاران و افزایش حقوق آنها شرایط را برای استخدام پرستاران جدید تسهیل نماید. اوضاع کنونی طوری است که یک پرستار عملاً کار چند نفر را انجام می دهد اما با حداقل دستمزد به این ترتیب کارفرمایان با سرشکن کردن کار پرستاری که استخدام نکرده اند بر دوش پرستاران موجود عملاً فشار کار پرستاران را چند برابر نموده اند. به همین دلیل هم هست که مخالفت با شیفت های طولانی و اضافه کاری های اجباری بخشی از مطالبات پرستاران اعتصاب کننده می باشد.

اغراق نیست اگر گفته شود که سختی و فشار مضاعف کار، کمر پرستاران را در زیر سختی کار شکسته است. به همین دلیل هم پرستاران هر روز شاهد خودکشی همکاران خود در اثر فشار کار بالا بوده و یا می بینند که خیلی از پرستاران این شغل را ترک و به خارج از کشور مهاجرت می کنند. طبق گزارشات منتشر شده سالانه بیش از دو هزار پرستار، بدنبال شرایط سخت کار و دستمزد کم برای رسیدن به شرایط بهتر معیشتی از کشور مهاجرت میکنند. این امر به آنجا رسیده است که مسئول کمیته وزارت بهداشت در شورای راهبردی دولت، با اشاره به "کمرنگ شدن امید در جامعه پرستاران"، "وضعیت مهاجرت پرستاران یا ترک کارشان

را وحشتناک" توصیف کرد.

حقوق پرستاران با همه حواشی اش در حال حاضر بین ۱۲ تا ۱۵ میلیون تومان است و این در حالی است که خط فقر ۳۰ میلیون میباشد. روشن است که به این ترتیب همه شاغلین این رشته در زیر خط فقر قرار دارند. برای درک فشاری که کارفرمایان بر پرستاران وارد می کنند تنها کافی است توجه کنیم که بر اساس استاندارد جهانی در هر بیمارستان به ازاء هر تخت باید دو و نیم پرستار آماده کار باشند در حالیکه بر اساس امار سال گذشته در ایران اعلام شده که به ازاء هر تخت ۹۵ صدم، پرستار وجود دارد یعنی بیمارستانهای ما هنوز به ازاء هر تخت یک پرستار هم ندارند و آمار رسمی زیر یک نفر است. روشن است که فشار کار این کمبود بر دوش پرستاران شاغل سر شکن می شود و سودش به جیب سرمایه داران می رود. برای روشن تر کردن این مطلب کافی است بدانیم که در حال حاضر در ایران ۲۳۰ هزار پرستار شاغل در حال خدمت هستند، در حالیکه بر اساس جمعیت ایران نیاز به ۶۰۰ هزار پرستار می باشد. جالب است که سالانه تنها ۱۵ هزار دانشجو سهمیه رشته پرستاری است که به هیچ وجه پاسخگوی نیاز های واقعی این رشته نمی باشد.

به رغم تداوم اعتراضات پرستاران و به جای رسندگی دولت به مطالبات بر حق پرستاران معاون پرستاری وزارت بهداشت در رسانه ها اعلام کرد که : مطالبات پرستاران مدتهاست مانده است. سازمانهای بیمه گر پول بهداشت و بیمارستانها را پرداخت نکرده اند. ما نمیدانیم حتی بودجه علوم پزشکی به کجا رفته است" این "مسئول بی کفایت" با این پاسخ اب پاکی روی دست پرستاران ریخت و عملا گفت "از ما کاری ساخته نیست از عهده ما خارج است و فقط سران قوا میتوانند در این مورد تصمیم گیری کنند شاید بودجه ایی اختصاص دهند و بتوانند مشکل را حل کنند". چنین پاسخی بار دیگر ثابت کرد که پرستاران نباید برای حل مشکلاتشان به امید مسئولین نظام باشند. این رژیم همان گونه که تاکنون نشان داده رژیمی دزد و فاسد است که به تنها مساله ای که فکر نمی کند سرنوشت مردم گرفتار و پر درد و گرسنه به حال خود رها شده می باشد. بی دلیل نیست که توده های ستمدیده در هر فرصتی فریاد ضرورت نابودی این دیکتاتوری عریان را سر می دهد. امری که دیر یا زود در بستر مبارزات متحد همه توده های ستمدیده از هر قشر و طبقه ای به سرانجام خواهد رسید و تنها در چنان شرایطی است که مردم ستمدیده ما امکان می یابند بر ویرانه های جمهوری اسلامی شرایطی را شکل دهند که همه ستمدیدگان زندگی انسانی داشته باشند.

مرگ بر امپریالیسم!

زنده باد انقلاب!

فیروزه

۳۱ مرداد ۱۴۰۳